

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. februára 2008 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tomana, sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci proti obvinenému **J. T.**, pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 12. apríla 2006, sp. zn. 1 To 6/2006, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **J. T.** **s a o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 258 ods.1 písm. b/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, rozhodol na základe odvolania obvineného **J. T.** o zrušení rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 18. novembra 2005, sp. zn. 5 T 43/04, ktorým bol obvinený **J. T.** uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Za to mu bol podľa § 223 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, uložený trest odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka. (podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 59 ods. 1 Tr. zák.). Súčasne súd poškodených **M. B.**, zastúpeného **Mgr. Š. S.** a **S. P.** s nárokmi na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných (podľa § 229 ods. 1 Tr. por.).

Na základe ustanovenia § 259 ods. 3 Tr. por. krajský súd sám rozhodol o vine obvineného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a uložil mu za to podľa § 223 Tr. zák.

s použitím § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 3 Tr. zák. peňažný trest vo výške 8 000 Sk a pre prípad, že by obvinený výkon tohto trestu úmyselne zmaril bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní troch mesiacov.

Obvinený J. T. prostredníctvom obhajcu podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení svojho dovolania uviedol, že bol súdom odsúdený bez toho, aby bola preukázaná jeho vina, pretože nerešpektoval dôležité procesné pravidlo „in dubio pro reo“. Toto pravidlo sa týkalo v danom prípade otázok skutkových, pri preukazovaní znakov skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, keď žiadna skutočnosť nenasvedčuje, že obvinený porušil ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 315/96 Z.z. o premávke vozidiel na pozemných komunikáciách. Skutočný stav tak ako bol uvedený v obžalobe nebol orgánmi činnými v trestnom konaní zistený, pretože príslušný policajt dopravného inšpektorátu nevykonal konanie tak, aby sa riadne zabezpečili všetky skutočnosti dôležité pre posúdenie skutku. Do značnej miery rozporne s vyššie uvedeným uzatvára, že tento policajt posúdil skutok správne tak že, vzhľadom na miesto nehody sa nejedná o porušenie zákona o premávke vozidiel na pozemných komunikáciách, a teda rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

V ďalšej časti dôvodov dovolania obvinený namietal nezákonné vedenie prípravného konania, keďže vyšetrovanie dopravnej nehody nebolo vykonávané špecializovaným pracoviskom pre konanie o dopravných nehodách (okresný dopravný inšpektorát, resp. diaľničné oddelenie policajného zboru) a v tejto súvislosti poukázal na čl. 39 a nasl. nariadenia prezidenta policajného zboru číslo 10/2002. Na druhej strane dôvodí, že nešlo o jazdu na pozemnej komunikácii podľa zákona č. 135/61 Zb. o pozemných komunikáciách a teda nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 315/96 Z.z., o premávke na pozemných komunikáciách. V tejto súvislosti považuje závery znaleckého posudku za nedôveryhodné, ale súčasne poukazuje na jeho konštatovanie, že skutočnosť, že vodič na priekopu pri ceste

nereagoval alebo reagoval oneskorene je z technického hľadiska nevysvetliteľná. Nebolo jednoznačne preukázané ani či sa jednalo o potok alebo jarok ako súčasť cesty.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec tomuto vrátil, aby ju znovu prerokoval a rozhodol.

Poškodený M. B. vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že rozsudok, ktorým bol obvinený J. T. uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví, ktoré mu spôsobil pri dopravnej nehode považuje za správny a navrhol, aby bolo jeho dovolanie odmietnuté.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Nitre ako odvolacieho súdu, ktorým bol obvinený J. T. uznaný vinným zo spáchania trestného činu a bol mu uložený trest. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie podal obvinený prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolania došlo na Okresnom súde v Nitre, t.j. v mieste podľa § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napadateľné, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda na to, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený dovolacími námietkami spochybňuje správnosť a zákonnosť vykonania vyšetrovania predmetnej dopravnej nehody, najmä, že policajť dopravného

inšpektorátu nevykonali všetky potrebné úkony. Rovnako namietal aj ustálené skutkové okolnosti dopravnej nehody a v tejto súvislosti poukázal na nedostatočné hodnotenie vykonaných dôkazov zo strany okresného a krajského súdu a domáha sa v konečnom dôsledku oslobodenia spod obžaloby s poukazom na to, že predmetnú dopravnú nehodu nezavinil a jej vzniku nemohol zabrániť.

Obvinený namietajú pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov. Pritom sa obvinený domáha tak podstatnej zmeny skutkových záverov, ktoré by viedli ku konštatovaniu, že stíhaný skutok - dopravnú nehodu nezavinil, napriek tomu že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por., je že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného J. T. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Tr. zák. v znení zákona č. 553/2002 Z.z., zo spáchania ktorého trestného činu bol obvinený uznaný vinným.

Na základe vyššie uvedeného možno teda zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku, alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotno-právneho ustanovenia.

V súvislosti s argumentáciou prezentovanou v odôvodnení dovolania, ktorá je založená na tvrdení, že prípravné konanie nebolo vykonané podľa zákona, pretože vyšetrowanie dopravnej nehody nebolo vykonané okresným dopravným inšpektorátom (resp. diaľničným oddelením policajného zboru), ale iba policajtom dopravného inšpektorátu, ktorý však nevykonal všetky potrebné úkony, keďže k nehode nedošlo na pozemnej komunikácii podľa zákona č. 315/1996 Z.z. treba zdôrazniť nasledovné:

Postup orgánov činných v trestnom konaní upravuje Trestný poriadok, tak aby trestné činy boli náležite zistené (§ 1 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

Podľa § 161 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 vyšetrowanie vykonáva vyšetrowateľ Policajného zboru, skrátene vyšetrowanie vykonáva policajný orgán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci nezistil žiadne pochybenia prípravného konania, ktoré bolo vykonané zákonne a v náležitom rozsahu. Skutočnosť, že vyšetrowanie nevykonávali príslušníci príslušného dopravného inšpektorátu nemôže a priori odôvodňovať výsledok o nezákonnosti vykonania prípravného konania resp. vykonania jeho niektorých konkrétnych úkonov, a to ani v prípade eventuálneho rozporu s interným nariadením prezidenta policajného zboru, upravujúcim pracovnú špecializáciu jednotlivých zložiek policajného zboru.

Nie je akceptovateľné ani tvrdenie dovolateľa že skutok, pre ktorý bol obvinený J. T. uznaný vinným sa nestal, podpierajúc svoju argumentáciu záverom o neaplikovateľnosti ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z.z., o premávke na pozemných komunikáciách. Obvinený v predmetnom prípade bol uznaný vinným, že pri vychádzaní z poľa na verejnú účelovú komunikáciu plne sa nevenoval vedeniu motorového vozidla a sledovaniu situácie a v dôsledku toho narazil do priekopy nachádzajúcej sa pri tejto komunikácii, v dôsledku čoho spolujazdec utrpel viaceré poranenia s dobou liečenia a práceneschopnosti od 12. júla 2003 do 18. augusta 2003.

Vodič motorového vozidla jazdiaci v teréne mimo pozemnej komunikácie, (napríklad pri práci na poli) nemusí síce dodržiavať všetky povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 315/96 Z.z., o premávke na pozemných komunikáciách, v takom prípade ale musí splniť povinnosti uvedené v § 5 Vyhlášky Slovenského úradu bezpečnosti práce a Slovenského banského úradu č. 208/1991 Zb. o bezpečnosti práce a technických zariadení pri prevádzke, údržbe a opravách vozidiel podľa ktorého ustanovenia pri jazde a činnostiach mimo pozemných komunikácií sa vodič musí správať disciplinovane a ohľaduplne, prispôbiť svoje správanie stavu a povahe terénu, poveternostným podmienkam a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať.

V tejto súvislosti je potom treba zdôrazniť, že povinnosti vodiča mimo pozemných komunikácií vyplývajúce z vyššie citovaných ustanovení Vyhlášky č. 208/1991 Zb. obsahovo zásadne korešpondujú s ustanoveniami § 3 ods. 2 písm. a/ a § 4 ods. 2 písm. c/ Zák. č. 315/1996 Z.z. vymedzujúcich povinnosti vodiča ako účastníka cestnej premávky.

Skutočnosť, že súdy vo svojich rozhodnutiach necitovali aj vyššie uvedenú vyhlášku možno považovať za ich nedostatok, avšak súčasne treba zdôrazniť, že sa jedná len o pochybenie, ktoré nemá relevantný dopad na právne posúdenie konania obvineného z hľadiska jeho následku.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného J. T., nie sú splnené dôvody jeho dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. toto na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 27. februára 2008

JUDr. Pavol T o m a n, v. r.
predseda senátu

Vypracoval JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: